

Odbor za državnu službu

Rješenje o prijmu u državnu službu donosi se za kandidata koji je na testiranjima za konkretno radno mjesto ostvario najviše bodova i ispunjava natječajne uvjete, ali i zakonom predviđene uvjete. Testiranje se mora provesti iz područja navedenih u Uredbi o raspisivanju i provedbi javnog natječaja i internog oglasa u državnoj službi (NN 8/06, 8/07 i 13/08).

Odluka kl. UP/II-112-07/08-01/186, ur. br. 566-01/1-08-4 od 20. lipnja 2008.

I. M., kao zainteresirana stranka, pravodobno je izjavila žalbu na rješenje tijela prvog stupnja, pobliže označeno u dispozitivu rješenja, kojim je A. O. primljena u državnu službu na neodređeno vrijeme na radno mjesto administrativnog referenta – upisničara u Prekršajnom sudu. U žalbi navodi da je izreka proturječna obrazloženju s obzirom na to da je ona ostvarila najviše bodova, a nije primljena.

Iz dostavljene dokumentacije razvidno je da je Komisija za provedbu javnog natječaja dostavila izvješće vlastoručno potpisano od svih članova komisije s rang-listom kandidata za prijam u državnu službu na kojoj je kandidatkinja I. M. na pismenom dijelu i intervjuu ostvarila prvo mjesto sa 36 bodova, dok je A. O. druga, sa 32 boda, međutim testiranje nije provedeno u potpunosti u skladu s važećom Uredbom o raspisivanju i provedbi javnog natječaja i internog oglasa u državnoj službi (NN 8/06, 8/07, 13/08 – Uredba), jer je umjesto posebnog dijela iz područja znanja bitnih za obavljanje poslova radnog mjesta testirano poznavanje službeničkih odnosa. Sukladno odredbi čl. 51/2. Zakona o državnim službenicima (ZDS), izbor kandidata s liste obavlja se na temelju pokazanih rezultata na testiranju, stoga je potrebno testirati kandidate prema čl. 10. važeće Uredbe.

Uvidom u spise predmeta proizlazi da je 23. siječnja 2008. natječaj za prijam administrativnog referenta – upisničara u Prekršajni sud objavljen u Narodnim novinama a traženi stručni uvjeti su bili: srednja stručna sprema upravne, ekonomske, birotehničke ili druge odgovarajuće struke, poznavanje rada na računalu i položen državni stručni ispit, s time da se mogu natjecati i kandidati koji nemaju položen državni stručni ispit, ali su ga dužni položiti u roku šest mjeseci od isteka probnog rada.

Međutim, iako je u objavljenom natječaju izostavljen uvjet od minimalno godine dana radnog iskustva na odgovarajućim poslovima, iz cjelokupnog natječaja razvidno je da nije riječ o prijmu vježbenika, a za izvanredan prijam u državnu službu sukladno odredbama čl. 53. ZDS potrebno je najmanje 12 mjeseci odgovarajućeg radnog iskustva. Sukladno čl. 4. Uredbe o klasifikaciji radnih mjesta u državnoj službi (NN 77/07), radno iskustvo na odgovarajućim poslovima je radno iskustvo ostvareno u državnoj službi ili u radnom odnosu izvan državne službe u odgovarajućoj stručnoj spremi i struci. Iz raspoložive dokumentacije ne može se utvrditi koja od kandidatkinja ispunjava i taj uvjet pa je potrebno zatražiti dopunu spisa odgovarajućim dokazima.

Slijedom navedenog, kako je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog akta bilo povreda postupka koje su mogle utjecati na drukčije rješenje ove upravne stvari, zbog čega je činjenično stanje ostalo nepravilno i nepotpuno utvrđeno, trebalo je sukladno odredbama čl. 242/2. Zakona o općem upravnom postupku pobijano rješenje poništiti i predmet vratiti tijelu prvog stupnja na ponovni postupak u kojem će se utvrditi koji od kandidata ispunjava sve formalne uvjete iz natječaja, obaviti testiranje u skladu s odredbama Uredbe te će potom čelnik tijela sukladno čl. 209/2. istog zakona donijeti rješenje o prijmu najboljeg kandidata.

Korištenje godišnjeg odmora u vremenu koje nije naznačeno u rješenju o pravu na godišnji odmor nije opravdan razlog za prestanak državne službe.

Odluka kl. UP/II-112-07/06-01/656, ur. br. 566-01/1-06-4 od 9. studenoga 2006.

Rješenjem pobliže označenim u izreci rješenja, XY prestaje državna služba s 21. kolovoza 2006. zbog neopravdanog izostanka s rada pet radnih dana uzastopce.

Protiv navedene odluke XY pravodobno je uložio žalbu u kojoj navodi kako se pobijano rješenje temelji na njemu nedostavljenoj obavijesti od 15. rujna 2006. u kojoj se pomoćnica predstojnika opravdava kako nije mogla postupiti po nalogu predstojnika iz razloga što je službenik XY na godišnjem odmoru, tvrdi kako je upravo pomoćnicu predstojnika obavijestio o namjeri korištenja godišnjeg odmora, ali i da su ostali nadređeni bili upoznati s tom činjenicom, što proizlazi iz evidencijske liste za obračun plaće za kolovoz 2006. Dodaje da ako je postojao razlog za prekid godišnjeg odmora, mogli su ga pozvati na posao, a to nitko nije učinio.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da je pomoćnica predstojnika Ureda A. B. pisanim putem nadnevka 15. rujna 2006. obavijestila predstojnika Ureda kako nije u mogućnosti postupiti po njegovim nalogima jer službenik XY nije na radnom mjestu od 4. rujna 2006. Dalje se navodi kako službenik XY nije nikoga obavijestio o namjeri korištenja godišnjeg odmora te da nije koristio godišnji odmor u skladu s rješenjem o pravu na godišnji odmor.

Uvidom u dopis pomoćnice predstojnika proizlazi kako je upravo ona upisala godišnji odmor u »evidenciju korištenja radnog vremena« za XY za razdoblje od 21. kolovoza 2006. do 31. rujna (očito omaška – trebalo bi biti kolovoza) 2006. Nadalje, u izjavi imenovana navodi da je 21. kolovoza 2006. zatekla zaključana vrata ureda u kojem radi XY i na vratima natpis kako koristi godišnji odmor te da je zadnji put s njime kontaktirala 18. kolovoza 2006.

U žalbi, jer prethodno nije niti saslušan, što je bila obveza prvostupanijskog tijela sukladno čl. 143. ZUP-a, službenik navodi da je 18. kolovoza 2006. susreo, u prostoriji gdje se nalazi fotokopirni uređaj, A. B., čelnu osobu službe i Odsjeka, kojom ju je prilikom obavijestio da bi od 21. kolovoza 2006. koristio godišnji odmor, s čime se ona suglasila.

Iz navedenih iskaza, ostalih raspoloživih isprava te kronologije događaja proizlazi da je pomoćnica predstojnika A. B. bila upoznata s činjenicom da službenik XY koristi godišnji odmor, uostalom ona je prema vlastitom iskazu upravo tu činjenicu i evidentirala u mjesečnu evidenciju nazočnosti na radu za kolovoz 2006.

Među strankama nije sporno kako je službenik XY ostvario pravo na 30 dana godišnjeg odmora za 2006. te da navedeni godišnji odmor nije koristio u dane kad je bilo predviđeno, dakle u razdoblju od 2. lipnja do 17. srpnja 2006. Svaki zaposlenik, pa tako i državni službenik, ima pravo na godišnji odmor, a to pravo ničim se ne može ograničiti. Vrijeme korištenja godišnjih odmora utvrđuje se planom korištenja koji donosi čelnik tijela

nakon pribavljenog mišljenja rukovoditelja unutarnjih ustrojstvenih jedinica, vodeći računa i o pisanjoj želji svakog službenika i namještenika. Prvi dio godišnjeg odmora u trajanju od minimalno dvanaest dana mora se iskoristiti u kalendarskoj godini za koju se ostvaruje pravo na godišnji odmor, sukladno čl. 21. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike (NN 92/04, 41/04, 150/04). Činjenica da u konkretnom slučaju službenik nije iskoristio godišnji odmor u vremenu kako je to navedeno u rješenju o godišnjem odmoru ne znači da je time službenik prekludiran u pravu na godišnji odmor. Kako je službenik koristio godišnji odmor u razdoblju od 21. kolovoza 2006. do 22. rujna 2006., dakle, u trajanju manjem od 30 dana, nesporno je da je opravdano izostao s posla, pa mu prema tome za vrijeme korištenja godišnjeg odmora ne može prestati državna služba prema čl. 137. t. f) ZDS.

Naposljetku, ako su pak u konkretnom slučaju postojali važni i neodgodivi službeni poslovi koje nije mogao obaviti niti jedan drugi službenik, prema čl. 25. Kolektivnog ugovora službeniku se moglo prekinuti korištenje godišnjeg odmora.

Slijedom iznesenog, kako su u konkretnom slučaju pogrešno utvrđene činjenice, na temelju kojih je pogrešno primijenjeno materijalno pravo, trebalo je pobijanu odluku poništiti na temelju čl. 243/1. Zakona o općem upravnom postupku.

Rješenje o ocjenjivanju je poništeno i predmet vraćen na ponovni postupak zato što se iz obrazloženja pobijanog rješenja i spisa predmeta ne mogu utvrditi razlozi zbog kojih je donesena konkretna ocjena rada.

Rješenje kl. UP/II-112-07/08-01/206, ur. br. 566-01/1-09-2 od 23. srpnja 2009.

Osporenim rješenjem državni službenik XY ocjenjuje se za 2007. ocjenom »dobar«.

Protiv pobijanog rješenja XY je pravodobno podnio žalbu u kojoj u bitnome navodi da je predložena ocjena nerealna i neargumentirana, kao i da ne postoje kriteriji za objektivno ocjenjivanje, a sam navodi statističke pokazatelje svoga rada u 2006. i 2007. i nelogičnosti ocjenjivanja, dodaje da se ne donose nikakvi planovi rada, pa se ni inspektori ne mogu pripremiti za kvalitetan nadzor.

Odredbom čl. 82/1. ZDS propisano je da se ocjenjivanje rada i učinkovitosti službenika provodi svake godine za prethodnu kalendarsku godinu.

Sukladno Pravilniku o sadržaju posebnog izvještaja o ocjeni rada i učinkovitosti državnih službenika (NN 78/2006, 128/06), čelnik tijela donosi ocjenu na prijedlog njihova neposredno nadređenog službenika. Prijedlog treba biti sastavljen prema propisanom obrascu izvještaja o ocjeni i mora sadržavati činjenice i razloge potrebne za donošenje pravilne odluke.

O ocjeni rada državnog službenika odlučuje se u upravnom postupku u kojem je potrebno potpuno utvrditi sve činjenice odlučne za donošenje pravilne i zakonite odluke na temelju kojih se donosi rješenje, obrazloženje kojeg mora sadržavati bitne dijelove sukladno odredbi čl. 209/2. Zakona o općem upravnom postupku (NN 53/91, 103/96), a to su između ostalog: utvrđeno činjenično stanje, razlozi koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, pravni propisi i razlozi koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dano u dispozitivu.

Postupak ocjenjivanja propisan je čl. 84. ZDS, a mora se provesti u tri faze, od kojih je prva faza dogovorno utvrđivanje plana rada, druga kontrola rada i učinkovitosti, pri čemu službenik i njegov nadređeni periodično obavljaju pregled onoga što je do tada ostvareno te po potrebi prilagođuju dogovoreni plan rada, i tek je treća faza ocjenjivanje rada i učinkovitosti prema postignutim rezultatima. Sukladno čl. 86/1. istog zakona, rad i učinkovitost državnog službenika ocjenjuje neposredno nadređeni službenik utvrđujući njegovu učinkovitost uspoređivanjem rezultata izvršenih poslova s rezultatima utvrđenim u opisu njegova radnog mjesta i radnim planovima.

Uvidom u spise predmeta dostavljenih ovom tijelu, a posebice obrazloženje pobijanog rješenja, razvidno je da izostaju konkretni rezultati, pa je na temelju čl. 242/2. Zakona o općem upravnom postupku trebalo pobijanu odluku poništiti i predmet vratiti tijelu prvog stupnja na ponovni postupak u kojem će utvrditi potpuno činjenično stanje, omogućiti stranci da se izjasni o činjenicama i okolnostima važnim za donošenje odluke odnosno razmotriti ocjenu zajedno sa službenikom te ovisno o tako potpunom činjeničnom stanju pravilno primijeniti materijalno pravo.

Službenik nema pravo na plaćeni studijski dopust radi izrade magistarskog rada.

Oluka kl. UP/I-112-07/06-01/340, ur. br. 566-01/2-06-2 od 29. lipnja 2006.

Pobijanim rješenjem tijela prvog stupnja državnoj službenici XY odbijen je zahtjev za plaćeni studijski dopust radi izrade magistarskog rada na posliediplomskom studiju pri Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

Protiv navedenog rješenja pod gornjim brojem XY je pravodobno putem opunomoćenice podnijela žalbu u kojoj navodi da je postupak priznanja plaćenog studijskog dopusta pokrenula 20. siječnja 2006. pa da ne dolazi u obzir primjena odredbi prethodno važećeg Zakona o državnim službenicima i namještenicima na koju upućuje odredba čl. 152. važećeg ZDS. Dodaje da se činjenica što je žaliteljica upućena na poslijediplomski studij prema ranijim propisima ne bi trebala koristiti i za negiranje prava na plaćeni studijski dopust prema čl. 95. ZDS.

Predlaže da se rješenje stavi izvan snage, a podredno da se predmet vrati tijelu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

Pregledom spisa predmeta dostavljenog ovom tijelu slijedi da je u konkretnom slučaju žaliteljica na temelju sklopljenog ugovora s ravnateljem od 20. kolovoza 2003. upućena na trošak državnog tijela na poslijediplomski studij *Fiskalni sustav i fiskalna politika* na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu u akademskoj godini 2003./2004.

Zahtjev za odobrenje plaćenog studijskog dopusta radi izrade magistarskog rada XY podnijela je 20. siječnja 2006. Središnjem državnom uredu za upravu, koji je dopisom od 2. ožujka 2006. ustupio predmet na nadležno postupanje tijelu u kojem je zaposlena podnositeljica žalbe.

Odredbom čl. 95. ZDS (NN 92/05), na koji se žaliteljica poziva, propisano je da državni službenik nakon odrađenog probnog rada ima pravo podnijeti zahtjev za plaćeni ili neplaćeni studijski dopust za osposobljavanje ili usavršavanje u trajanju, u pravilu, najviše jedne akademske godine, dok program studijskog dopusta odobrava središnje tijelo državne uprave nadležno za službeničke odnose. Smisao citirane odredbe je da osobe koje se namjeravaju usavršavati i kojima je u tu svrhu potreban studijski dopust, mogu prethodno podnijeti zahtjev za plaćeni ili neplaćeni studijski dopust uz pribavljeno odobrenje Središnjeg državnog ureda za upravu da program studijskog dopusta odgovara području rada službenika i u svrhu je poboljšanja njegove stručnosti.

Kako je žaliteljica s usavršavanjem na poslijediplomskom studiju *Fiskalni sustav i fiskalna politika* započela 2003., a izrada magistarskog rada predstavlja sastavni dio navedenog studija (usavršavanja) prvostupanjsko tijelo pravilno je utvrdilo činjenice i ispravno odlučilo kada je odbilo zahtjev žaliteljice. obrazloženje rješenja sadržava formalne nedostatke, no oni ne mogu pravno utjecati na drukčije rješenje ove upravne stvari. Naime, donositelj osporavanog akta pozvao se na odredbu čl. 152. ZDS koja upućuje na primjenu dotadašnjeg zakona u pogledu postupka usavršavanja državnih službenika, što je pravilna primjena, međutim konkretan zahtjev

službenice trebalo je odbiti zato što izrada magistarskog (završnog) rada, primjerice kao i polaganje pojedinog ispita, ne predstavlja novo usavršavanje u smislu odredbi čl. 95. Zakona, već je neodvojiv dio postupka dosadašnjeg usavršavanja, a za dijelove pojedinog procesa usavršavanja nije predviđena mogućnost odobrenja studijskog dopusta, iz čega je razvidno kako podnositeljica ne ispunjava uvjete iz čl. 95. ZDS.

Žaliteljici bi, sukladno odredbama Kolektivnog ugovora, za magistarski rad pripalo pravo na pet dana plaćenog dopusta. Međutim iz raspoložive dokumentacije, obrazloženja pobijanog rješenja, a i iz navoda žaliteljice, proizlazi da je XY po toj osnovi tijekom 2005. iskoristila pet dana plaćenog dopusta počevši od 18. srpnja 2005.

Priredila Stanka Vučica*

---

* Stanka Vučica, Odbor za državnu službu (The Civil Service Commission, Republic of Croatia)